

Երեխաները. թող որ քո՛ւ ծոցիդ մեջ
 Մըկըրտըւին, եւ ծըծեն կուռ ծիծերեդ
 Կաթը վաղուան վըրեժին:
 Օ՛ն, Նեմեսիս, իջիր մե՛ր մեջ. մեզ ըրե
 Վահան լանջքիդ մարմարե,
 Սո՛ւրը թելիդ անխընայ:
 Չի մենք ծարաւ ենք արեա՛ն,
 Արեա՛ն, արեա՛ն Նեմեսիս”:
 Կ’ըսեն: Իրենց գոռուգոչումն ահաւոր
 Կը սասանե գահերուն վրայ կայսրըներ,
 Եւ կ’օրօրե պատուանդանին վրայ նընջող
 Քերթողին քունն հանդարտիկ:
 Կ’ըսեն: Եւ նուէ՛ր Աստուածուհւոյն կ’ընծայեն.
 Անոր առջեւ արիւնլըւայ ձեռքերով
 Կը սըփռեն վարդ ու յասմիկ:
 Կոյս աղջիկներ դալկադէմ
 Ասեղներե ծակծակուած գիրգ մատերով
 Կ’հիւսեն անոր գըլխուն համար պըսակներ:
 Գիւղացիներ կ’ողջակիզուն վերջին ուլն
 Իրենց թափուր եւ ցըրտացած փարախին:
 Տըղաք կընդրուկ կը ծըխեն.
 Իսկ բանուորներն ու ռազմիկները պարման
 Թուրերն իրենց, մուրճերն իրենց նուիրական
 Կու գան անոր կըռուանին վրայ հեսանել:
 Եւ ժողովուրդը բովանդակ յանկարծ լուռ
 Լուսընկային տակ հանդարտող ծովու պէս
 Կը խոնարհի աղօթքի...
 (Օրհնեա՛լ ըլլաք, հառաչանքի մեջ խեղդուած
 Ո՛վ արցունքներ, մազերե վար կայլակուող
 Ո՛վ արիւնի կաթիլներ.
 Ո՛վ աղօթքներ նախատօնին կռիւներու